

Sõna

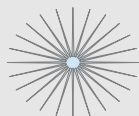
Siis me ei tagane sinust! Elusta meid, siis me kuulutame sinu nime! Issand, vägede Jumal, uuenda meie olukord, lase paista oma pale, siis oleme päästetud! Ps 80, 19-20

Mõte

Advendiajal on sobiv mõelda oma elu üle järele: milline jälg võiks meist jääda selles kaduvas ilmas? Kui mõni on meid pidanud siiralt heaks ja õiglaseks – kas on see tõesti nii olnud? Või oleme ikka olnud valikuliselt head? Õiglased? Vastavalt selle, kuidas endal parajasti kasulik on? Kui tõesti tahta olla parem inimene, siis tuleks meenutada, et vaid Jumala väe abil võime selleks saada. Õigemini – lasta Temal uuendada oma olukord. Et võiksime rõõmsalt ja rahulikult oodata Kristuse sündimise püha. Et see oleks meie värskenduseks ja uueks alguseks. Kristuses on meil uus elu. Jah, igavene.

Palve

Hea Isa taevas! Rõõmusta kurbi, rahusta rahutuid, kingi rõõmu Sinu Poja sündimisest. Ära lase meil mööda minna abivajajatest, vaid ava me silmad ja süda märkama. Mõnikord piisab juba väga vähesest, sest ka kõige väiksem heategu pole tähtsusetu Sinu juures. Luba meil rahulikult oodata rõõmsa Sünnipüha tulemist. Amen

Pühad Kadrina kirikus

Pühapäev, 23. detsember kl 18

***Tähevalgus* – jumalateenistus lastele**

Esmaspäev, 24. detsember kl 18

Jõuluõhtu

Teisipäev, 25. detsember kl 11

Kristuse sündimise püha

Pühapäev, 30. detsember kl 11

***Püha perekond* – jõuluaja jumalateenistus**

Esmaspäev, 31. detsember kl 18

Aasta lõpu palvus Taizé lauludega leerimajas.

Ilmus trükis Jõepere mõisast.

5. detsembril ilmus koostöös OÜ Viru Reklaamiga türkis Jõepere mõisast ja Kreutzwaldi panusest eesti rahvuskirjandusse pealkirjaga: „Ennemuistseid rahvajutte Jõepere mõisast.“ Trükis tutvustab Jõepere mõisaga seotud mõisalegende ja Kreutzwaldi loomingut üldisemalt.

Fr. R. Kreutzwald sündis 26 detsembril 1803 aastal Virumaal, Kadrina kihelkonnas, Jõepere mõisas. Ta oli rahvuseepose „Kalevipoeg“ looja, rahvajuttude koguja ning regivärsside kirglik uurija. Kreutzwald oli tunnustatud rahvalaulude, hiiumuistendite ja muinasjuttude koguja. Teda ja tema loomingut tervikuna peetakse eesti rahvuskirjanduse termini tutvustajaks Kreutzwaldi tuntumate teoste hulka lisaks rahvuseeposele muinasjutukogumikud: „Eesti rahva ennemuistseid jutte“, „Reinuvader rebane“ ja „Kilplased“ Trükise tekstid kogus ja koostas Karin-Kristel Hansson ja kujundas ning trükkis Anna Akimenko.

VIHMAVARBLANE

XII OSA

Rõõmuvaesed olid ka paljud järgnevad päevad. Jäi kangesti selline tunne, et Kuningamäel elavate inimeste jaoks oli Helmut Varblase abi hädasti tarvis. Kui esimesel novembri päeval Merle oma ainukese sõbranna, Kariniga koolist tuli, oli veeloikudel kruusateel juba jääkirme peal.

„Sa oled viimasel ajal kuidagi vaikseks jäänud. Mingi mure või?“ küsis Karin sõbrannale otsa vaadates.

„Tead, ei teagi. Kuidagi tühi on kõik.“

„Kuule, kas sa viimast uudist Bläku Eduardi tahad kuulda või? Ta pidi nüüd kuningriigi saalis käima hakkama. No tead küll neid, kes käivad uksele kirjandust pakkumas. Usud sa seda või?“

„Minu meelest parandab joodikuid ainult haud. Olen seda ema käest kuulnud.“

Karin vaikis, kuid tal oli sellistest inimestest alati oma kindel arvamus. Karin nimelt uskus inimestest head.

„Aga kuule, kui see ongi tõsi?“

„Mis asi?“

„No, et Eedigi sarnased võivad muutuda, noh, et neis midagi täiesti teiseks saab. Elu eesmärgi suhtes, ma pean silmas?“

„Ah, ei tea. Pole sellist inimest veel elus kohanud.“

„Oled sa ka. Ei tohi ellu nii negatiivselt suhtuda, muidu võib norutama jäädagi. Tead, ma olen neid Vahitorne isegi sirvinud, aga mitte tuhkagi ei saa aru. Kuidas siis Bläku Eduard sellest kõigest midagi mõikama saab?“

„Ja mida sina sellepärast oma blondi peakest vaevad? Igalühel elus omad eesmärgid ja igaüks elab kuis oskab.“

„Ei, Merle, nii need asjad päris käia ei saa. Elus peab ikka ju mingi siht olema. Tead, olen mõelnud, et kui kooli lõpetan, panen siit kolkast ja ka Põltsamaalt minema. Põrutan Tallinna. Õpin ökonomikat või näiteks hambaarstiks. Tulevikus hakkab head raha teenima. Ausõna, mina enam väiksepalgalisena ei hakkaks lilledgi liigutama.“

Merle tundis kimbatust. Hea, et ta peagi teelt kodumaja poole pöördus, sest muidu oleks ta sõbranna jutu peale vist päris korralikult vihastunud. Või mõtleks, tema läheb Tallinna. Aga kes kodukohas kõik selle töö peab siis ära tegema? Merlele Põltsamaa ja selle ümbrus meeldis. Teda ei häirinud isegi see, et rahvasuus Kuningamäed Lollidemaaks nimetati. Millest see nimetus oli tulnud, seda ta ei teadnud. Tee otsal jätsid tüdrukud jumalaga ja Merle pöördus koju.

Suur oli ta üllatus, kui ta kodust diivanilt ka tädi Eda leidis. Mida tema küll siin tegi ja miks värisesid ta käed, kui ta kahe käega kohvitassist kinni haaras? Merle tervitas nii ema kui naabritädi ja läks siis

peavalu ettekäändeks tuues oma tuppa. Aga isegi seal tundis ta, et midagi on väga valesti. Tervet maja oli täitmas kummaline masendav vaikus. Merle mõtles Karini jutule Bläku Eduardist ja judinad jooksid tal kiiresti üle selja. Merle ei teadnud õieti, mida sellistest joodikutest üldse arvata. Elu olid nad ju ise vussi ajanud. Ega siis keegi neile seda alkoholi ometi vägisi kurgust alla kalla! Ikka ise teevad nad seda. Nii oli Merle arvamine. Jah, ega tema isalegi pudelipõhja vaatamine võõras olnud. Saare Toivo oli küll olnud osavate kätega puusepp, kuid ainult siis, kui viinaga sinasõprust ei peetud. Siis oli Toivo läinud ja hakanud ühe traktoristist blondiiniga kokku elama ja lõpuks ära surnud. Ema jutu järgi oli paps leitud oimetuna keldritrepilt.

Tüdrukule tikkusid pisarad silma ja ta pühkis need käeseljaga kiiresti ära. Ta võttis koolitarbed seljakotist ja üritas keskenduda õppimisele, kuid sellest ei tulnud hetkel midagi välja. Veepudelit huultele tõstes mõtles ta Karinile. Mõnes mõttes oli ta sõbranna peale lausa kade. Tüdrukul oli poiss-sõber Ülo ja nad käisid kord nädalas Põltsamaa linnas diskodel. Oleks tema Merle kasvõi kord kuuski tantsima saanud! Klassis eputasid paljud plikad ka paremate riietega. Mõnede vanemad nellisid müüjatelt paremat kaupa leti alt. Palju määrasid ka head tutvused. Merle ohkas ja siis tikkus korraga naer talle kangesti peale. Eks see olnud ju teada, miks Eduard sinna kuningriigi saali nii kangesti kippus. Olla seal ju korralikult ja puhtalt riidetatud ilusad inimesed. Aga oh, esialgu tundus seegi mõte talle suhteliselt rõvedana. Ei saanud ju täiesti loota, et Karin isegi oma sõnu tõsiselt uskus. Selles oli Merle enam kui veendunud. Tüdruk mõtles ka emale. Ema oli ju selgelt oelnud, et Bläku Eduardi suguste meeste peale ei tasu üldse oma pead vaevata. Sellised ei olnudki tema arvates mehed. Aga millised need õiged mehed siis on? Karini Ülo oli küll oma klassis parim. Tegeles spordiga, osales olümpiaadidel ja oli nii õelda klassi aktiivseim noormees. Aga Merlele ta ikka ei istunud. Oli lihtsalt poiss, kes arvas iseendast liiga palju. *Järgneb...*

Meelis-Lauri Erikson

kadrina@eelk.ee

Karin-Kristel Hansson

karin.hansson@mail.ee